

**JASPER
VALE**

DEVNEY PERRY

JASPER VALE

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Devney Perry: *Jasper Vale – The Edens Book 4*
First published in 2022 by Devney Perry LLC

FORDÍTOTTA
Nimila Zsolt

SZERKESZTETTE
Kónya Orsolya

BORÍTÓTERV ÉS GRAFIKA
Sarah Hansen

ISBN 978-963-636-482-3

Minden jog fenntartva

© Devney Perry LLC 2022

© Kossuth Kiadó 2025

© Hungarian translation Nimila Zsolt 2025

Cover design © Sarah Hansen / Okay Creations

ELSŐ FEJEZET

ELOISE

A Bellagio szökőkútjának égbe törő vízsugarai valósággal ragyogtak a lámpák fényében. A fehér szálloda büszkén magasodott a háttérben, ahogy a víz egy drámai hegedű-verseny dallamát követve perdült és táncolt előttünk.

– Olyanok, mint a holdsugarak. – Felsóhajtottam, és Lyla vállának döntöttem a fejemet. – Varázslatos. Tegyük egy szökőkutat a The Eloise-ba.

A nővérem kuncogni kezdett.

– Megnézném, ahogy előadod apunak.

– El tudod képzelni? – Felhorkantottam. – Először persze nemet mondana. Aztán jönne az a homlokráncolás nézése, amikor összeérnek a szemöldökei, és félrehajtja a fejét.

– A homlokráncolás nézéshez nálam mindig jár a pislogós szem is – tette hozzá.

– Ó, tényleg, a pislogós szem... Ki is ment a fejből – helyeseltam. Apu ilyenkor zsinórban tíz, tizenegy, tizenkét alkalommal pislog, mintha azt próbálná eldönteni, komolyan mondtam-e. – Tudod, mi az igazán igazságtalan?

Sosem láttam aput így pislogni Griffinre, Knoxra vagy Mateóra.

– Ugye? Nekünk, lányoknak tartogatja.

– Igazságtalan.

Apu szerint a fiai sokkal kevesebb fejfájást okoztak neki a lányainál. Bármit is jelentett ez.

– Részeg vagy? – kérdezte Lyla.

– Aha. – Bólintottam. – És te?

Lyla nagyot csuklott.

– Ezt vedd igennek!

Az övébe fontam a karomat, és még jobban hozzábújtam, álmodozó mosoly terült szét az arcomon.

A végtagjaim kicsit ellazultak. A fejem hangyányit zsongott. A szívemet könnyebbnek éreztem, készen arra, hogy szárnyat bontson. Részeg voltam és boldog, mint a szökőkút műsora.

– Ez jó kis nap volt – mormoltam.

– Baromi jó. Örülök, hogy eljöttünk. És hogy Foster megnyerte a meccsét.

– Én is – Elengedtem a karját, és tölcsért formáltam a kezemből. – Hajrá, Foster Madden!

– Eloise! – Lyla rácsapott a kezemre, ahogy egyre többen meredtek ránk a közelben állók közül. – Miért kell ilyen hangosnak lenni?

Felnevettem.

– Kit érdekel, ha hangos vagyok? Sosem találkozunk újra ezekkel a fapofákkal.

Másnap reggel indul a repülő Montanába. Búcsút intünk a holdsugaraknak, és visszatérünk a valóságba.

A UFC-meccsre érkeztünk Las Vegasba Lylával. Foster Madden, a testvérünk, Talia párja, megvédte a középsúlyú világbajnoki címét, könnyedén kiütve az ellenfelét.

Foster Taliát akarta meglepni azzal, hogy meghívott minket... nem akarta, hogy egyedül izguljon a nézőtérén. De ez csak egy rövid kiruccanás volt. Lylát és engem is várt a munkahelyünk Quincyben, és a másnapi ébresztő nem ígérkezett kellemesnek.

Mégis úgy döntöttünk, hogy tovább bulizunk. Csak egy-pár ital. Egy kis tánc..., ha már ilyen szépen kiöltöztünk. Lyla tengerészkék, félvállas overallja tökéletesen kiemelte a kék szemét. Az én választásom egy váll nélküli, fekete csőtopra esett a lehető legszűkebb farmerrel és a legmagasabb sarkú cipővel. Ritkán volt lehetőségünk ilyen kiruccanásokra... a sok munka kicsinálja a magánéletet.

De ez az este a jól megérdemelt kikapcsolódásé volt. Azt kívántam, bár sose érne véget.

A szökőkút zenéje túl hamar elnémult, és a Bellagio előtti tavacska partján összeverődött nézősereg kezdett szétszéledni.

Az estére mellénk rendelt srác, Chase kötelességtudóan várakozott néhány lépésnyire tőlünk, összefont karral, mint-ha a testőrünk lett volna. Bizonyos szempontból az is volt.

Mielőtt Foster és Talia visszavonult a lakosztályukba megünnepelni a győzelmet, Foster Chase lelkére kötötte, hogy tartson velünk mindenhova. A kölyök Foster menedzsernek dolgozott, és alig lehetett több tizennyolcnál. Azt gyanítottam, hogy a klubba hamis személyivel jutott be.

A UFC-tápláléklánc legalján lehetett, ha rá osztották a bébiszitter szerepét. Szegényke. Egyetlen zokszó nélkül követett minket egész éjszaka, de már alig állt a lábán.

– Elindulunk vissza a szállodába? – érdeklődött.

Lylához hajoltam, hogy a fülébe suttogjak.

– Szerinted sírni fog, ha nemet mondunk?

A szája elé kapta a kezét, hogy elfojtsa a nevetést.

– Biztos.

Chase nagyot ásított. Az ásítózása miatt jöttünk el éjfél előtt a klubból.

– Szerinted Jasper még mindig ott van? – mélázott Lyla.

– Passz. – Vállat vontam.

Jasper Vale Foster edzője és legjobb barátja. Ő szölt nekünk az after partyről a klubban, és hívott meg minket. Többnyire UFC-s emberek voltak ott, Jasper és Foster ismerősei azokból az évekből, amikor Vegasban éltek. De örültem, hogy Lylán kívül volt ott legalább még egy ismerős arc.

– Menjünk vissza, és derítsük ki?

Mondd, hogy igen! Még több tánc. Még több ital. Mondd, hogy igen, mondd, hogy igen!

Chase tekintete elkomorult. Szánalomra méltó, gyámoltalan arckifejezést öltött.

A fenébe is, Chase!

A klubban a huszadik ásítás környékén mondtuk neki, hogy nyugodtan hazamehet, de kitarzott. Iszonyú jól éreztük magunkat, mégis azt mondtam Lylának, hogy ideje visszamenni a szállodába. Utálom, ha valaki nem érzi jól magát.

Chase fiatal volt, de nyilvánvalóan okos. Alig néhány óra alatt rájött, hogy én vagyok a legvajszívűbb az egész Eden családból. Fegyverként használta az ásitást, hogy viszszaereljen a szobáinkba.

A kis sunyi...

– Eh, hagyjuk – motyogtam. – Mennünk kéne.

– Igen, ez a cipő kicsinálja a lábamat – helyeselt Lyla.

– Vezess minket, Chase.

Ahogy elindultunk a szálloda felé, libabőrös lettem az éjszakai levegőtől. Hideg volt, még egy sivataghoz képest is. Március elején napnyugta után gyorsan zuhanni kezdett a hőmérséklet.

– Br. De hide... – kezdtem, de elakadt a szavam, és tapogatni kezdtem a karomat. – A francba! Hol a dzsekim?

Amikor kijöttünk a klubból, én kértem, hogy tegyünk egy kitérőt a szökőkúthoz, hogy megnézzük a műsort.

Megpördültem, és azt a helyet pásztázta a tekintetem, ahol addig álltunk, de sehol sem láttam a dzsekit.

– Biztos a klubban felejtettem. – Felnyögtem. *Szép volt, Eloise!* – Imádom azt a dzsekit.

Az volt a kedvenc bőrkabátom. Nem túl vastag. Nem túl vékony. Még az ujjá is pont elég hosszú a karomhoz, egy igazi ritkaság.

– Visszamehetünk érte – ajánlotta Lyla, és ezúttal ő ásitott.

Otthon, Quincyben saját kávézót vezetett, és büszke voltam rá, hogy idáig ébren tudott maradni, figyelembe véve, hogy a hajnali keléshez volt szokva. Általában kilenc-kor már ágyban volt. Biztos voltam benne, hogy Lyla éb-

resztő nélkül is kipattan majd reggel az ágyból. És többé-kevésbé biztos abban, hogy engem majd úgy kell kirángatnia a sajátomból.

– Visszamegyünk a lakosztályba, hogy lefeküdhess – jelentettem ki. – Aztán Chase-szel visszamegyünk a klubba a dzsekimért.

– Biztos?

Bólintottam, a karjába fűztem a sajátomat, és intettem Chase-nek.

– Vezess minket, Crouton!

Chase elfintorodott.

– Nem hiszem, hogy kedveli ezt a becenevet – mondtam Lylának.

Vihogni kezdett, ahogy a fiúhoz igazítottuk a lépteinket, a cipőnk sarka ütemesen kattogott a járdán a szállodáig vezető úton. A liftek előtt megtorpantunk. Foster lakosztályt bérelt nekünk aznap estére, külön hálósobákkal. Hála az égnek! Lyla mindig letúr az ágyról.

– Egy lépést se tegyél Chase nélkül! – Lyla az orromra mutatott.

– Igenis, asszonyom! – Gúnyosan tisztelegtem.

– Uhhh... – Elfintorította az orrát. – Ne asszonyomozz engem!

– Miért ne, asszonyom?

– Szólíts csak Lyla királynőnek.

Megpróbált pukedlizni, amiből az ingatag lába miatt majdnem hasra esés lett.

– Óvatosan! – Odaugrottam, hogy elkapjam a kezét, és segítsek neki kiegyenesedni.

– A túsarok ellenem fordult. – A homlokát ráncolva lenézett a bűnös cipőre, aztán belépett a közben kinyílt liftbe.
– Akkor nemsokára?

– Seperc alatt megjárjuk. – Búcsút intettem, ahogy bezárult az ajtó, majd gonosz mosollyal Chase-hez fordultam. – Végre ihatunk pár rövidet.

A fiú eltátotta a száját.

– Csak vicceltem... – mondtam éneklő hangon, és a korábbi útvonalunkat követve elindultam a bejáráthoz.

Épp elhaladtunk az immár nyugodt vizű szökőkút mellett, amikor egy ismerős arc tűnt fel előttünk a járdán.

– Ó, nézd! Itt jön Jasper! – Az ujjammal arrafelé mutatam.

Chase felemelte a kezét.

Jasper ugyanígy tett. És ott volt a kezében a dzseki.

– Éljen! – Összezsaptam a kezemet, és megálltunk, hogy bevárjuk Jaspert. – Az én hősöm. Köszönöm!

– Szívesen. – Felém nyújtotta a fekete bőrkabátot, hogy belebújhassak.

Rámosolyogtam, de hátra kellett döntenem a fejemet, hogy a szemébe nézhessek. A mindenit, de magas! Miért nem tűnt fel korábban? Akkora lehet, mint a testvéreim.

– Hú, de magas vagy! Hány centi?

– Száznyolcvannyolc – válaszolt. Reszelős volt a hangja, mintha nem használta volna eleget.

– Szép a hangod.

Félmosolyra rándult a szája.

– Sikerült berúgni?

– Ó, igen...

Ennyi séta után állandóvá vált a zsongás a fejemben. Hat óra múlva is jól érzem majd magam, amikor ki kell menni a reptérre? Nem valószínű.

Jasper szeme körül ráncok jelentek meg, mintha viccesnek találta volna a helyzetet. Nem nevetésre méltóan viccesnek, de viccesnek.

Vagy én voltam vicces? *Én* annak tartottam magam.

– Chase, szerinted vicces vagyok?

Rám pillantott, és gyors pislogásba kezdett.

Összevontam a szemöldököm.

– Apu is ezt szokta csinálni. A homlokráncolás-pislogás kombót. Utálok. Ez biztos valami pasidolog. Részegen mindig sokat beszélek.

– Mi? – Chase értetlenül fordult Jasperhez. – Ebből egy szót sem értettem.

– Menj csak – mondta a Chase segítségére siető Jasper.

– De Mr. Madden arra utasított, hogy maradjak velük, amíg vissza nem térnek a lakosztályukba.

– Majd én visszakísérem – ígérte Jasper, és a szálloda felé bökött az állával.

– Menj! Érezd jól magad!

– Most csak alvásra vágyom.

Chase hátrált egy lépést. Aztán még egyet. Aztán sarkon fordult, és kocogásnak is beillő sétába kezdett.

– Légy jó! – kiáltottam utána. – Köszönjük, hogy vigyáztál ránk!

Chase ekkor futni kezdett.

– Nem hiszem, hogy élvezte az estét – közöltem Jasperrel. – Megnézhetjük újra a szökőkút műsorát?

– Persze.

Jasper a tavat határoló derékmagasságú betonkorláthoz sétált, és talált nekünk egy üres helyet.

Bepréselődtem mellé, a sima felületen nyugtatva a felkaromat. Aztán fél lábbal felléptem a korlát kerek oszlopocskái közé.

– Szeretem a szökőkutakat.

– Akkor a lehető legjobb helyre jöttél.

Jasper mereven előre nézett, a nyugodt vizet tanulmányozva, miközben én a profiljával tettem ugyanezt.

Még sosem láttam ilyen szép profilt. Tökéletes homloka van. Nem túl kerek. Nem túl lapos. A haja felül hosszabb, oldalt rövidebb volt, néhány szál rendetlenül meredezett. Erős állkapcsa már-már szögletes. Lágy, enyhén csücsörítő ajkak. Klasszikus orr, leszámítva a dudort az orrnyergen, mintha korábban eltört volna.

– Nagyon fáj, ha eltörik az orrod?

– Igen.

Lepillantott rám, barna szemében Vegas fényei tükröződtek, amitől mintha szikrázott volna a tekintete.

Jasper hónapok óta Montanában élt. A szülővárosomban nem tolongtak az egyedülálló, jóképű férfiak, így az ő érkezése nem maradt észrevétlen.

Vagy talán mégis.

Nagyon dögös volt. Szívdöglesztő. Hónapok óta róla kellett volna álmodoznom.

Vagy csak a pia miatt láttam szebbnek? Még sosem fordult elő velem ilyesmi. És őszintén szólva nem is ittam eleget hozzá. Pár vodka-tonikot és a néhány shotot nyomtunk

be Lylával, mielőtt eljöttünk a klubból, de még nem ütött be a hatás.

– Iszonyú dögös vagy.

Jó, talán mégis kezdett beütni a pia.

Jasper felvonta a fél szemöldökét, amely ugyanolyan sötét színű volt, mint a haja.

– Egy kicsit morgómedve vagy és borongós. Az is dögös.

– Mindig kimondod, amire gondolsz?

– Csak amikor részeg vagyok, már el is felejtetted? Be nem áll a szám.

Jasper lenézett rám, és valami megvillant a szemében, de nem tudtam rájönni, mi volt az. A zsongás kezdett elhatalmasodni az agyamon.

– Még valami? – kérdezte Jasper.

A száját néztem, miközben beszélt, ahogy a szavakat formálta. A szögletes, szoborszerű állát.

– Még valami micsoda?

– Jár még valami más a fejedben?

– Ó... – tűnődtem el. A tekintetem lejjebb kalandozott a mellkasán, amin szinte szakadásig feszült a kopott farmer mellé felvett fekete póló. A pamut második bőrként feszült a bicepszére és a vállára, a hasán viszont szinte lógott. Vajon kockás a hasa? Biztosan kockás a hasa. – Ölni tudnék azért, hogy a póló nélkül lássalak.

Jasper felnevetett. Ez is rekedtes volt, mintha nem nevette volna eleget.

Szomorú. Lehet, hogy meg kellene ölelnem?

Annyira elmerültem az elmélkedésben, hogy túl későn vettem észre, mire készül.

Jasper a feje mögé nyúlt, és megragadta a pólót. *Huss.*

Eltűnt a póló.

– Azt a... бүдös... mindenit! – Leesett az állam. – Ez... egyértelműen hat kocka!

– Nyolc – javított ki. – Számold meg!

– Hű... – Megsimogattam az egyik izmot, csak hogy meggyőződjek arról, hogy valódi. Megrándult az érintésemtől.

– Csiklandoz.

– Csiklandós vagy? Óóó... Jaj, de cuki!

Összevonta a szemöldökét.

– Azt hiszem, jobban tetszett, amikor mogorvának hívtál.

– Ohohó! – Egy arra járó nő füttyentett. – Édesem, ha nem rángatod magaddal a szállodába ezt a félistent, akkor küldd az enyémbé! Planet Hollywood. 1132-es szoba.

Fülig elpirultam.

Jasper Foster legjobb barátja. Nem rángathattam az ágyamba, igaz? *Igaz.* Nagyon kínos lett volna. De már a farmertől is meg akartam szabadítani. Hogy nézhet ki a lába? Olyan vaskos a combja, mint amilyennek tűnik? Ugyanolyan sötét szőr pettyezi, mint ami vékony vonalat rajzol a köldökétől az övéig? És meddig tart az a vonal?

– Eloise...

Felkaptam a tekintetem az arcára.

– Tetszik, ahogy kimondod a nevemet.

– Elpirultál... – Jasper hangja szinte suttogássá halkult. Valami más is átsuhant a tekintetén, talán ugratott, talán flörtölt, de vagy túl gyorsan történt, vagy az én agyam lassult le ennyire.

– Részeg vagyok – bukott ki belőlem.
– Én is.
– Kizárt! – Eltátottam a számát. – Tényleg?
– Aha... – Közelebb hajolt, kissé üveges tekintettel közelítve az ajkamhoz.

– Ööö..., most meg akarsz csókolni?
– Felmerült bennem – hümmögött Jasper.
Aznap este először nem találtam a szavakat.
Közelebb hajolt.

Felemeltem az államot.

De ekkor egy bugyogó hang szólalt meg mellettünk, és az addig nyugodt vízfelületből újra előtörték a holdfény-víz sugarak.

A környéken lézengők közelebb nyomakodtak, nekiszorítva minket a betonkorlátnak, megtörve a pillanat varázsát.

A fenébe! Felsőhajtottam, és a szökőkút felé fordultam.

Jasper visszavette a pólót, és ő is előredőlt, a vállunk egymásnak súrlódott, ahogy zene hangja töltötte meg az éjszakát.

Ezúttal másik dal szólalt meg, egy intenzívebb, gyorsabb tempójú szimfónia erőteljes dobszóval. A víz mozgása hibátlanul össze volt hangolva a zenével.

– Tökéletes – mormoltam. – Szerinted hány kísérletükbe került, mire ilyen lett?

– Nem tudom.

A karjának dőltem, a fejem a vállán nyugodott. Nem hátrált el vagy tolt arrébb, ezért úgy maradtam.

– Szerintem nem mindenben kell tökéletességre törekedni.

– Ebben egyetértünk.

– Gyerekként mindig kiakadtam, ha valami nem volt tökéletes. Például amikor elrontottam egy rajzot, nem tudtam egyszerűen kiradírozni vagy elfogadni a hibát. Egy új papírt vettem elő, és teljesen előlről kezdtem.

Összegyűrt papírok vettek körül, és könnyes volt az arcom, mert nem volt jó a kép.

– Nem tudom, miért voltam ilyen – ismertem el. – Egy nap egy születésnap-i üdvözlőkártyát kezdtem színeznı apunak. Imádja a lovakat, és amikor megkérdeztem tőle, hogy mit kér születésnapjára, azt mondta, rajzoljak neki egy lovat. Próbáltál már lovat rajzolni?

– Nem.

– Hidd el, nagyon nehéz. Nem ment. Egyre csak próbáltam és próbáltam. Mindenáron meg akartam rajzolni azt a lovat, hogy boldoggá tegyem aput. Egy különleges, vas-tag papírt használtam. Hogy hívják azt a fajtát?

– Műszaki rajzlap.

– Igen, műszaki rajzlap. Nehéz összegyűrni, úgyhogy félbetéptem, ami nem sikerült. Szóval elértem az utolsó laphoz, és azon is elrontottam a lovat. De nem volt több papírom. Ezért elcsentem Talia festődobozát a hálószobájából, hogy eltakarjam a ronda lovat. Teljesen véletlenszerű színes, kanyargó vonalakkal borítottam be a lapot, egészen a széléig. Mire végeztem, minden festékes volt. Talia dühös volt, mert elhasználtam a vadonatúj festékeit. Anyu dühös volt, mert minden tele volt festékfoltokkal, még a padlóra

is jutott. De én imádtam a kártyát. Apu felakasztotta az irodája falára, pedig nem a kért lovat kapta. Máig ott van. És fogalma sincs arról, hogy a sok festék alatt egy ronda ló rejtőzik.

A szökőkút a fináléhoz érkezett, a vízsugarak zárásként utoljára a magasba szöktek.

– Szeretem a tökéletességet – mormoltam. – És a tökéletlenséget is. A vad, merész pillanatok, amiket később sosem felejtesz el.

Mint a ma estét.

A műsor ismét túl hamar ért véget, sötétség borult a lasan elnyugodó vízre. De én még nem akartam elnyugodni. Energia pezsgett az ujjaim hegyén. Ott bizsergett a bőröm alatt. Ezért ellöktem magam a korláttól, és a karomat szét-tárva megperdültem. Elvétettem a lépést, de mielőtt esetem volna, egy erős kar ragadott meg a könyököm felett, így megőriztem az egyensúlyomat.

– Hű... – Kuncogtam. – Mára elég volt a pörgésből. A pia és a magas sarkú rossz kombináció.

– Vissza akarsz menni a szállodába?

Durcásan csücsörítettem.

– Nem igazán.

Annyira mókás volt az este. Évek óta nem éreztem magam ilyen jól. Vegas, a tömeg, az energia... valahogy felszabadított.

Ezen az estén nem voltak kötelezettségek. Sem elvárások.

– Tényleg részeg vagy? – kérdeztem csípőre tett kézzel, Jasper arcát tanulmányozva. – Nem tűnsz annak.

Halkan felnevetett.

– Hogy kellene kinéznem részegen?

– Nem tudom... – Széttártam a kezemet. – Még sosem láttalak részegen. De a többség... ellazul.

– Laza vagyok.

– Tök merev vagy. – A szememet forgattam. – Jól kelle-
ne éreznünk magunkat.

– Levettem a pólómat a kedvedért.

– Jó, ez igaz. Az nekem volt mókás – ismertem el. El-
gondolkodva kopogtattam az államot. – Csinálj valamit!
Itt és most. Bizonyítsd be, hogy részeg vagy.

Jasper szeme körül újra megjelentek a nevetőránccok.

– Mint például?

– Nem tudom. Te éltél itt évekig. Mit szoktak spontán
módon csinálni Vegasban?

Jasper helyett egy arra járó férfi válaszolt.

– Megházasodni.

– Nem házasodhatunk össze... – Felhorkantottam.

– Miért ne? – kérdezte a fickó, aki le sem lassítva tovább-
haladt.

– Igen. – Jasper bólintott. – Miért ne?

MÁSODIK FEJEZET

JASPER

A bőröndbe tömködött ruhák suhogása töltötte meg a hálószobát. Aztán csupasz lábak hangja jelezte, hogy Eloise lábujjhegyen a hálószobába sietett. Másodpercekkel később visszatért. A tompa puffanás arra utalt, hogy a neszesszere is csatlakozott a ruháihoz. Aztán következett a cipzár, minden egyes fog olyan kínos lassúsággal kapaszkodott egy-másba, hogy rossz volt hallgatni.

A feleségem megpróbált feltűnés nélkül lelépni.

A feleségem.

Alig tudtam visszafogni magam, hogy ne kezdjek káromkodni a párnába fúrva az arcomat. Zsongott a fejem. A halántékom mögötti lüktetést nem az előző esti alkohol, hanem a ma reggeli helyzet táplálta.

De nem mertem megmozdulni. Kővé dermedve hevertem, apró, alig észlelhető kortyokban nyeltem a levegőt.

Eloise azt hitte, hogy még alszom. Én pedig úgy tettem, mintha tényleg így lenne. Egyelőre. Amíg rá nem jövök, hogyan hozhatom helyre a hibánkat.

Mi a fene ütött belém?

Feleségül vettem Eloise-t. *Feleségül.*

A szó órák óta kavargott a fejemben. Hosszú órák óta, amelyeket alvással kellett volna töltenem.

Éjszaka csak néhány percre tudtam lehunyni a szememet. Valahányszor sikerült elszenderednem, Eloise az oldalához vagy a hátamhoz bújt. A fél éjszakát azzal töltöttem, hogy visszalökdöstem őt az ágy másik felére. De mindig utánam jött.

Egy bújós nő. Hát persze hogy egy bújós nőt kellett feleségül vennem.

Utálok a bújást.

Basszus. Basszus. Basszus!

A fejem az átkozódás ütemére zúgott. Sok hülyeséget csináltam életemben, de az előző esti volt messze a legnagyobb.

Eloise ismét besurrant a fürdőszobába, becsukva az ajtót, mielőtt felkapcsolta a lámpát.

Résnyire nyitottam a szemem, és keskeny fénysugarat láttam kiszűrődni bentről. Hallottam, hogy megnyitotta a csapot, én pedig a párnába temettem az arcomat.

Hogy lehetett volna még fokozni ezt a pocsek helyzetet?

Majdnem egy órán át fontolgattam, hogy egyszerűen lelépek a lakosztályból, hogy ennyivel is későbbre halasszam az elkerülhetetlen, nagyon kínos beszélgetést.

De a baj már megtörtént. Nem egy tök ismeretlen csajt vittem ágyba.

Eloise-ról volt szó.

Ezért maradtam. Hagytam, hogy hozzám bújjon.

A franca! Foster elevenen meg fog nyúzni. Kicsinál, amiért feleségül vettem Talia húgát. És ha egyszerűen nem

megyek vissza Montanába? Ha Vegasban bujkálok, mondjuk, egy évtizeden át, megbocsát nekem?

Vonzó gondolat. Nagyon vonzó.

Épp, mint Eloise.

Lekapcsolta a fürdőszobai lámpát. Gyorsan lehunytam a szemem, és alvást színleltem, mint a legutolsó gyáva szarházi. Az ajtó majdnem némán tárult ki, a zsanér alig hallhatóan nyekergett. Aztán a mezítlábas talpak újra átvágtak a szobán.

Egy újabb cipzár. Újabb suhogás.

Érvénytelenítjük. Ez a megoldás.

Egy kis szerencsével Eloise hajlandó lesz belemenni abba, hogy magunk közt tartsuk ezt a blamázt. Senkinek sem kell tudnia, hogy megházasodtunk, nem igaz? Kicsit sunyítunk, és megoldjuk.

Valahogy úgy, ahogy épp megpróbált kióvakodni.

Ha ki akar surranni a szobából ezen a reggelen, hát tegye. Az érvénytelenítésről ráérünk beszélni Montanában.

A háttérben az ébredező város forgalmának zaja duruzsolt. Halovány fény szűrődött be az ablakokon. Túlságosan el voltunk foglalva egymás vetkőztetésével ahhoz, hogy elhúzzuk a sötétítőket.

És dugtunk. Keményen. Gumi nélkül. A farkam azonnal életre kelt. Hosszú-hosszú ideje nem csináltam kondom nélkül, de Eloise azt mondta, hogy szed fogamzástgátlót, és már rég nem volt senkivel, szóval... Megszegtem a saját, védekezéssel kapcsolatos szabályaimat. Én is rég voltam nővel.

Eloise hasonlóan szenvedélyes volt. Szó sem volt gyengédségről vagy finomságról. Egymásnak estünk, karmoltunk. Nem volt részem ilyen jó szexben... huh, nagyon régóta.

Miért nem értem be ennyivel? Miért vittem el abba az átkozott kápolnába?

Túlzásba vittem. Iszonyúan túlzásba vittem.

De gondolom, ő sem akar házas maradni. Eloise-nak is tudnia kell, hogy ez nem komoly. Csak egy részegen elkövetett hülyeség.

Újra megmozdult, és csukott szemmel is éreztem, hogy közelebb jött. A vastag szállodai szőnyegen alig hallható léptek az ágy mellett torpantak meg. Éreztem a légmozgást, ahogy Eloise lehajolt.

Kinyitottam a szemem.

És megláttam a kékséget.

A lélegzetelállító kékséget. Egy mindennél szebb kéket.

A szeme kék, mint a legtisztább zafír. A hajnal kobaltkékje. A legforróbb lángok azúrja.

Ebben a kékségben veszttem el előző este. Először a Belagio szökőkútjánál. Aztán ebben az ágyban.

Egymásra meredtünk, a tetteink súlya mázsás teherként nehezedett ránk.

Eloise gyönyörű arcán megbánás látszott. Szólásra nyitotta a száját, de ebben a pillanatban kopogás hallatszott az ajtó felől. Ijedtében majdnem felborult.

Ösztönösen felé kaptam, hogy megtámasszam. Eloise a kezemre meredt. Egy futó pillanatra megszorította az uj-

jaimat, aztán kihúzta a kezét az enyémből. Az ajkához emelte az ujját.

– *Csss!*

Szóval titokban akarja tartani.

Miért fájt ez annyira? Nem ezt akartam én is... nem erre volt *szükségem?*

– Elkészültél? – Lyla hangja a zárt ajtó mögül hallatszott.

– Mindjárt megyek! – válaszolta Eloise, de nem mozdult a helyéről. Fölém hajolva latolgatta, hogy mit mondjon.

Én is így tettem.

– Elkésünk! – Lyla sürgetőnek hangzott.

Eloise halkán felsóhajtott.

– Egy pillanat!

Szomorúan rám mosolygott, és azt tátogetta, „Sajnálom.”

Mintha az ő hibája lett volna.

Miért kellett volna szabadkoznia? Az én ötletem volt az egész. Én intettem le a taxit. Én mondtam, hogy vigyen a kápolnához. Én rohantam be az éjféli zárás előtt, hogy kiváltsam a házassági engedélyt.

Én.

Az egész nyomorult katasztrófa miattam történt.

És mindez azért, mert Eloise mesélt nekem a lovas rajzáról.

A pokolba is! Nem neki kell bocsánatot kérnie. De mielőtt egyetlen szót is szólhattam volna, elsietett.

Felkapta a cipőjét, megragadta az összekészített bőröndjét, és kihúzta a fogantyúját. Az éles kattanáásra a bordáim között mintha kést forgattak volna.

A hátamra fordultam, és a fejemre húztam a takarót, hogy Lyla ne lásson meg. Aztán végig a mennyezetre bámultam, ahogy Eloise résnyire nyitotta az ajtót, épp csak annyira, hogy kiférjen rajta.

– Mehetünk – csicseregte Eloise, de hallhatóan erőltetett jókedvvel. Túl élénk volt és túl hangos.

– Miért kiabálsz? – morogta Lyla. – Másnapos vagyok. Te nem?

– Ööö..., dehogynem... Induljunk!

A bőrröndkerekek hangja távolodni kezdett, ahogy a közös lakosztály bejárata felé tartottak. Aztán becsapódott a külső ajtó, és egyedül maradtam.

Foster direkt Eloise-nak és Lylának bérelte a lakosztályt. Hogy Taliának ne kelljen egyedül ülnie a nézőtéren a meccs estéjén. Részletesen elmesélte, hogy milyen meglepetést készített elő. A magyarázata közben egyszer sem merült fel bennem, hogy végül az egyik szobában kötök ki.

– A rohadt életbe.

A hasamra gördültem, és a párnák közé temettem az orromat.

Eloise parfümjé teljesen átítatta a huzatot. Vanília, valamilyen földes illattal. Virágos, de fűszeres, szinte már férfias kölnire emlékeztetett. Csak teljesen nőies volt. Teljesen Eloise.

Ez az illat volt az egyetlen, amiért örültem, hogy ilyen közel aludtunk egymáshoz. És a hitvesem hozzám tapadó meztelen teste.

Basszus. Basszus. Basszus!

Felkönyököltem, majd ülő helyzetbe tornáztam magam. A takaró a lábam köré csavarodott, derékig beborított. Mindkét kezemmel a hajamba túrtam, aztán a szememet kezdtem dörzsölni, hogy elűzzem a fejből a fájdalmat. Az ablak felé pillantva a hajnalpír látványa fogadott a sivatag felett.

Hogy történhetett meg? Miért voltam ennyire felelőtlen? Annyi spontán és ostoba dolgot lehet művelni Vegasban, miért pont a házasságot választottam?

Mihez kezdjek?

Eloise úton volt haza, Montanába.

Én úgy terveztem, hogy Vegasban maradok egy ideig. Mivel Foster túl volt a mérkőzésen, egy ideig nem kellett edzenie. Taliával és a lányával, Kadence-szel akart tölteni egy kis időt. Rám viszont semmi nem várt Montanában, csak a rengeteg hó, és a nyaralóház, amit ott béreltem.

Mivel nem vagyok kifejezetten kibékülve a hóval, ezért úgy gondoltam, jót fog tenni egy Nevadában töltött hónap. Így Fosternek is lesz ideje kitalálni, hogyan tovább.

Említette, hogy szeretne visszavonulni, és bár nagyon hiányzott volna a közös munka, nem kárhoztattam volna, ha szögre akasztja a kesztyűt. Elképesztő karrierje volt a UFC-ben. Megtiszteltetés volt egy mégoly apró szerepet vállalni ebben.

De ha ő visszavonul, nekem is komoly döntéseket kell hoznom. Térjek vissza Vegasba? Kezdjek el valaki mással edzeni? Vágjak bele valami újba? Sokkal könnyebb gondolkodni, ha közben nem fagy jéggé az ember töke.

De mindezek után nem maradhattam túl sokáig Vegasban. Meg kellett oldanom a közös problémánkat Eloise-zal.

Még a telefonszámát sem ismertem.

– A francba! – Ököllet a matracra csaptam. Hogy lehettem ekkora barom?

Egy gyors mozdulattal lerántottam magamról a takarót. Leszálltam az ágyról, és megcéloztam a fürdőszobát. A zuhanyt méregettem, és majdnem aláálltam, de végül visszatértem a hálószobába, hogy összeszedjem a padlón szétszórt ruháimat.

Úgy döntöttem, hogy Eloise a bőrömhöz tapadó illata lesz a mai büntetésem. Emlékeztető az előző esti hatalmas bakira.

Felrángattam magamra a bokszert és a farmert, majd az előző napi pólót. Ezt vettem le magamról a szökőkút mellett, mert Eloise látni akart nélküle.

Mégis ki veszi le a pólóját nyilvános helyen? De a fenébe is, a farmert is levettem volna, ha arra kér.

Nem véletlen, hogy kerülöm az alkoholt.

Részegen oltári nagy idióta vagyok.

– Uhhh... – Az arcomat dörzsöltem a tenyeremmel, mintha az visszafordítaná az időt. Eltörölné ezt a megaláztatást.

Mikor szégyelltem magam ennyire legutóbb? *Hosszú évekket ezelőtt.* És akkor is egy nő miatt.

De nem Eloise volt a rám törő undor oka. Nem, csak és kizárólag én.

El kell húznom a csíkot a szobából.

Lelépni Vegasból.

És örökre lemondani a tequiláról.

Eloise és én is részegek voltunk. Nem ittuk magunkat eszméletlenre. Nem beszéltünk kásás hangon, nem dülöngéltünk. A legveszedelmesebb fajta részegek voltunk: akik azt hiszik magukról, hogy kézben tartanak mindent. Amikor minimális a gátlás és maximális a bátorság. Amikor elég ostoba vagy, hogy elhidd, egy meggondolatlan ötlet életed kihívása lehet.

Az a rohadt tequila.

Cipőt húztam, és kibányásztam a tárcámat a farmer zsebéből. Aztán a liftbe pattanva a két szinttel lejjebb lévő szobámba siettem. Az érintetlen ágy bevetve, kifogástalan, hófehér takaróval várt.

Alig egyórányi útra volt a saját házam, de Foster szeretne volna, ha mindenki a Strip közelében alszik, ezért foglalt nekem is egy szobát. Talán jobban kellett volna ragaszkodnom ahhoz, hogy a saját ágyamban aludjak. Akkor nem megyek el a klubba. Nem lettem volna Eloise Eden közelében.

A hátizsák a sarokban álló széken hevert; gyorsan összehajtottam, és behánytam minden ruhámat és holmimat. A vállamra kaptam, és kisiettem a szállodából, szinte rohantam a főbejáratig.

Odakint rá sem pillantottam a fuvarra várakozó taxikra. Muszáj volt sétálnom, mielőtt hazaindultam. Elégetni egy kis energiát. Gondolkodni.

A reggeli levegő kellemesen felfrissített. Hűvös volt, szinte harapni lehetett. Mélyen beszívtam, élveztem a víz illatát, amivel reggel lemosták a bejáratot. A betonon ned-

ves foltok maradtak ott, ahova még nem ért el a nap. Egyelőre tiszta volt a járda. De csak idő kérdése volt, hogy mikor hányja le valaki.

Semmi sem maradhatott tiszta.

Különösen Vegasban.

Ez mindig is Vegas arculatának része volt. Nem számít, hogy hány villódzó neonfényel töltötték meg a Stripet, mindig látni lehetett valamennyi koszt. A város határáról odasodródott homokot.

Itt mindenki hamis képet mutatott. Mindenki harsány és hangos lehetett. Az ítélőképesség háttérbe szorult, főleg az alkohol miatt.

Az előző este tökéletes példa volt arra, hogyan mérgez meg Vegas. Eloise-t, ezt a tiszta, gyönyörű nőt megfertőzte a Bűn Városa. Megrontották egy férfi elszabaduló démonai.

A fejemet lehajtva, a tekintetemet a járdára szegezve tartottam a Las Vegas Boulevard felé. Balra volt a Bellagio szökőkútja.

Jobbra fordultam.

Nem tudtam volna szembenézni a szökőkúttal ezen a reggelen. Zsebre vágott kézzel bandukoltam, nem volt konkrét céloom azonkívül, hogy *el innen*.

Minden újabb háztömbnél azt vártam, hogy enyhülni fog a nyomás a mellkasomban. Mindig testmozgással eresztettem ki a gőzt. Ez volt a menedékem. Ám ezúttal minden lépéssel erősödött a feszültség a vállamban, nőtt a nyomás a gyomromban.

Ekkor pillantottam fel.

És rájöttem, hogy egy jól ismert útvonalon járok.

– Vale, te címeres ökör...

Balra kellett volna fordulnom, a szökőkúthoz. A lábam önállósította magát. És visszavitt a tetthelyre.

A zömök, kocka formájú épület nagyon kilógott a gigantikus kaszinók és égbe szökő tornyok közül. Bájos volt. Valóságos. Máshova tartozott.

De ez is Vegas része. A város mindenkit szívesen lát. Például összeeskethet két embert egy Elvis-hasonmás a neonfények alatt, hétköznaponként potom kilencvenkilenc dollárért. Vagy jöhetnek ide is.

A Clover Chapelbe.

A fehér stukkófalakat díszes, színes üvegű ablakok petytyezték. Kék és zöld fénnel ragyogtak a reggeli napsütésben. A sátras tetőn rézharangot rejtő torony magasodott. A falakat kecses virágokkal teli indákkal futtatták be.

A világos faajtók fölé az épület nevét adó négylevelű lóherét tűztek*. A Montanában bérelt házamban egy lópatkó volt ugyanazon a helyen.

Ha hittem volna a szerencsében, ha valaha is szerencsés lettem volna, talán jobban értékeltém volna ezeket a jelképeket.

A kápolna ilyenkor még zárva volt. A tulaj maga valószínűleg otthon volt, és számolgatta a kisebb vagyont, amit előző este otthagytam. A Clover Chapelben nem úsztad meg kilencvenkilenc dollárral a szertartást, pláne, ha szó szerint az utolsó pillanatban estél be az ajtón.

---

* A clover angolul lóherét jelent – *A ford.*

Meg kellett fizetni a környezetet.

A boltozatos mennyezetet megtöltő akácokat. Aki megfizette a felárat, egy fedett lugasban is kimondhatta a boldogító igent, csillogó ágak, táncoló fények és magnóliák közepette. A rövid fapadok sorát látva szinte meg is feledkeztél arról, hogy Las Vegasban tartod az esküvődöt, és nem egy kedves kis vidéki templomban, a szeretteid gyűrnéjében.

Mi a francért jöttem pont ide?

A ronda ló.

A ronda lórajzról szóló történet miatt hoztam ide Eloise-t.

Annyira eleven képet festett róla. Ahogy ő, mint dühös kislány, inkább ráfestett az elrontott rajzra, hogy tetsszen az apukájának az üdvözlőlapon. Magam előtt láttam őt gyerekként, ahogy mindenáron boldoggá akarta tenni az apját, és széttépett papírokkal körülvéve ül a székén. Aztán mosolyogva, elégedetten, festéktől maszatos arccal, amikor büszkén átnyújtja a szerinte tökéletes ajándékot.

Emiatt hoztam őt ide előző este.

Nem ő volt az egyetlen, aki szerette volna valami gyönyörűvel elfedni a csúnya, hiányos, fájdalmas dolgokat.

– Szép kápolna, ugye? – jegyezte meg egy nő, aki a csivávját sétáltatta csillogó rózsaszín pórázon. A gazdi szivárványszín napellenzős sapkája tökéletes összhangban volt a kutya nyakörvével.

Bólintottam, és megvártam, amíg továbbhaladnak. Aztán újra az épület felé fordultam.

Egy ronda ló.

Élénk festékkal elfedve.

Igen, valóban szép kápolna volt. Akkor is úgy gondoltam, amikor legutóbb itt jártam.

Az első alkalommal, amikor megházasodtam Las Vegasban.